

doar foamea mi-a rămas

Paparuz

foamea aceasta salbatică
care își poartă blazonul
pe flamuri aurii
mă invadează
ca un șobolan nebun
îmi mușcă din suflet
râcăie disperat
urcă
urcă
urcă
mănânc pământ
mănânc lună
lanuri întregi de maci
câmpii de cânepă
îmi devorez amintirile
degetele care te-au răstignit
inima
inutil te ning
cu fluturi
prumbei albi
fulgi de îngeri smintiți
cerșind îndurare
foamea de tine
e clopotul surd
ce-mi bate-n piroane
toate cerurile

ucide-mă
să te rețrăiesc